

det samme som det Forslag, der er forelagt af Ministeren, er Regelen jo den, at ikke blot skal en Kommuneafstemning for at være afgørende udvise et Flertal af Stemmer mod Bevillingen, men dette Flertal skal tillige repræsentere 35 pCt. af samtlige stemmeberettigede, hvoraf Resultatet vil blive, at hvis der f. Eks. er 1.000 Vælgere i Kommunen, og 349 stemmer imod Bevillingen og 20 for den, saa bliver det ikke saaledes, som de 349 ønsker det skal være, men det bliver saaledes, som de 20 ønsker det skal være. Vi havde forleden her Huslejeloven til Behandling, og ved den Lejlighed vendte man sig fra mange Sider imod Kravet om kvalificeret Majoritet. Jeg haaber, de samme, der den Gang vendte sig imod dette Krav, ogsaa her vil vende sig imod Forslaget om kvalificeret Majoritet ved Kommuneafstemninger, og de, der vil gøre dette — jeg stoler i saa Henseende ogsaa paa Tilslutning fra konservativ Side —, vil tage en anden Stilling til Ændringsforslaget Nr. 38 end den, der blev indtaget af det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Det, der saaledes er det bærende Princip i Flertallets Ændringsforslag, Principet: Størst muligt stedligt Styre ved Befolkningen selv, er ogsaa det, der ligger bag Flertallets Ændringsforslag Nr. 30, naar det der foreslaas, at Kommunens Beboere skal have Adgang til ved Kommuneafstemning at bestemme, at Alkohol ikke maa udskænkes paa Søn- og Helligdage. Ogsaa her er Forholdet jo det, at man ganske overlader til Kommunens egne Vælgere, om de ønsker, at et saadant Forbud skal gennemføres eller ikke. Naar det ærede Medlem mente, at Følgen vilde blive den, at man vilde sikre sig større Kvantiteter af Alkohol, naar man tog ud paa Landet om Søndagen, og føle en Pligt til at konsumere denne Alkohol, tror jeg, han overvurderer de Bestræbelser, de fleste Mennesker vil udfolde for at skaffe sig Alkohol. Det er paa alle Omraader saaledes, at der er Sandhed i det gamle Ord, at det er Lejligheden, der skaber Tyvene. Jo større Antallet af Udskænkings- og Udsalgssteder er, des større vil Alkoholforbruget blive, og det, at der ikke finder Udskænkning Sted af Alkohol i en Kommune, vil utvivlsomt bevirke, at Alkoholforbruget vil blive formindsket. Men hvad enten man nu mener det ene eller det andet, forekommer det mig, at naar man anerkender det stedlige Selvstyres Ret, maa man ogsaa erkende, at en Kommune maa have Adgang til selv at afgøre, hvordan den paa dette Omraade vil ordne sine egne Anliggender.

Det er fremdeles det samme Princip, at

det stedlige Styre bør være det afgørende paa dette Omraade, der ligger bag Ændringsforslaget Nr. 4, som gaar ud paa, at Bevillingstiden fastsættes til 5 Aar. Thi skal dette stedlige Styre virkelig faa nogen Betydning, maa Bevillingstiden nødvendigvis være kort. For øvrigt er ogsaa det, at Bevillingstiden er kort, i den Henseende en Fordel, at man har større Garanti for, at vedkommende Næringsvirksomhed drives forsvarligt og ordentligt, naar den paa-gældende ved, at han ellers risikerer i Løbet af forholdsvis kort Tid at faa Fornøjelse af Bevillingen nægtet.

Endelig er det det samme Princip, der ligger bag Ændringsforslaget Nr. 42, naar man der udelukker Adgangen til at faa Erstatning ved Bevillingstidens Udløb. Denne Erstatning, som, naar Bevillingen er tidsbestemt, saaledes som den ærede Ordfører udviklede det, hverken fra et juridisk eller moralsk Synspunkt kan begrundes, den vilde, hvis den blev anerkendt, kunne blive en væsentlig Hindring for Befolkningens Selvstyre paa dette Omraade, og derfor vil man se, at der gennem alle disse Ændringsforslag gaar den samme bærende Tanke: Principet om størst muligt stedligt Styre ved Befolkningen selv. Dette stedlige Styre ved Befolkningen selv vilde, hvis det anerkendtes ogsaa paa andre Omraader, bidrage til at gøre hele vort offentlige Styre hurtigere, billigere og bedre.

Jeg har ved andre Lejligheder nævnt et Eksempel paa det uheldige i den stærke Centralisation, vi har i vort offentlige Styre, netop i Forbindelse med dette Spørgsmaal. Det er et Eksempel, der har Tilknytning til Flertallets Ændringsforslag under Nr. 21 til § 21. Efter den gældende Lov af 10. Maj 1912 er Forholdet som bekendt det, at Indenrigsministeriet i en Række Tilfælde, mod det stedlige Styres Ønske, kan give Bevilling, hvor Talen er om Bevillinger paa Badesteder og en Række andre i Loven nærmere omtalte Steder, og efter Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, forelagt af Ministeren og vedtaget af Landstinget, bibeholdes denne Ordning, alene med den Forandring, at Myndigheden til at give saadanne Bevillinger gaar over til Overbevillingsnævnet i Stedet for som nu at være hos Indenrigsministeren. Et Eksempel paa, hvordan disse Regler, som altsaa giver Centralmyndigheden Adgang til at give Bevillinger mod det stedlige Styres Ønske, kan føre til, at Befolkningens Villie og Ønske tilsidesættes, har jeg oppe fra min Valgkreds i det Tilfælde, jeg tidligere har nævnt, nemlig Spørgsmaalet om Bevilling til Hirts-